

Есе за романом Ернеста Хемінгуея « Прощай, зброє!»

Медальйон

- Тобі не набридає війна? Будь ласка, скажи, що набридає! Скажи, що не мені одному противний запах крові! Набридло, правда ж?
 - Ні - відрізав він і по хвилині надутого мовчання додав: - Тобі є з ким потеревенити, проклинаючи її, якого дідька ти від мене хочеш?
 - Якби хтось любив те, що ти всім серцем ненавидиш, хіба тобі не хотілося б кинути йому межі очі всі прокльони, все, що ти думає про те, ненависне тобі?
 - Якби я був таким дурнем, як ти, і проклинав те, що не розумію, і ненавидів війну, ні, не хотілося б. Я б залишив свою ненависть при собі, не ліз би з нею до першого зустрічного і не читав би Хемінгуея під свист куль.
 - Фредерік Генрі теж ненавидів війну. Вона в людей найдорожче забирає.
 - Значить твій Фредерік Генрі теж дурень. Вона в нього найдорожче не забирала. Він сам вбив свою Кетрін.
 - Я з хвилину в німому заціпенінні дивився на нього, поки не прийшов до тям.
 - Дурень, бо не любив втрачати друзів, і дивитися, як від людини залишається місиво після снарядів, чи тому, що закохався? Ї
 - Тому що, як більшість таких, як ти, рахував людські життя. Коли мова йде про щось більше, вище надлюдину, життя не рахуються. Ще жодна велика ідея, держава не народилася без крові. Ви всі лицеміри: потім хвалитимете ціль, проклинаючи шлях.
 - У більшості суспільств життя і здоров'я визнано найвищою цінністю.
 - Суспільство є тільки одне, і в ньому тільки створюється видимість цих цінностей. Інакше більшість дурнів, які тільки й печуться, що про своє дорогоцінне нидіння у рутинній роботі, зійдуть з розуму і заявлятимуть про свої законні права на найвищі цінності. Її цінності зводяться до потреб їх кволих тілець, їх атрофовані мізки не здатні думати про інтереси чогось більшого і суттєвішого, важливішого за них: держави, нації, ідеї, суспільства. Більшість боягузів горлопанять якісь гасла, і сканудять, піджавши хвоста, щойно виникає загроза життю. І дезертирують, як цей твій Фредерік Генрі.
 - Дезертирують, бо хочуть чогось кращого, ніж безкінечна смерть і хмари порохового диму| Чогось кращого, аніж вмирати невідомо за чиї амбіції. Ті, хто починають війни, сидять у І безпечних місцях, поки за їх ворожнечу гинуть тисяч; невинних.
 - Дезертирують, бо живуть ілюзіями в своїх ідеальних справедливих світах. Для того, щоб в майбутньому краще жилося мільонам, можна зараз пожертвувати тисячами.
 - Хіба тобі немає кого втрачати? Ти б інакше так не говорив.
 - Тільки дурень кається, не согрішивши. Тільки боягуз труситься від страху, не втративши. Я не...
- Він не встиг закінчити... І
- Поки його, тяжко пораненого, несли в безпечне місце, він дивився на мене майже скляними очима і важко дихав. Хлопці в окопі розбирали пошту.
- О, ось його саме і принесли , - мляво мовив один з них, - Ти мене чуєш? Розумієш? Поранений кивнув.
 - Слухай, друже, тут така справа... Не вчасно може... Твоя родина..Снаряд розірвався в хаті, через вікно влетів... Хтось тобі оце передав. І
- Йому в руку вклали медальйон на ланцюжку. Поки він відкривав його і уважно вдивлявся[^] середину, по щокам скотилося по самотній скупій сльозі.
- Тільки дурень не кається, согрішивши. Тільки нелюд не плаче, втративши,- слабким голосом пробелькотів він і закрив очі.

На медальйоні з одного боку було фото малої кучерявої дівчинки, рисами обличчя дуже схожої на нього, а з іншого всього три слова: « Будь проклята, війна!».

Есе підготувала учениця 10 класу української філології
Педагогічного ліцею
М. Кіровограда
Козирева Марина